

nøje i et Udvalg, men det tillader jo Tiden ikke, hvis man vil have noget ud af Sagen i denne Samling. Hvis det var saaledes, at vi her stode over for en almindelig Revision af en Lov, som hvis vi ikke fik den udført nu, kunde vente til næste Aar, var der jo ikke noget at sige til, at man lod Lovforslaget gaa i Udvalg og begyndte paa en nærmere Undersøgelse i den korte Tid, der er tilbage af Samlingen, for at fortsætte i næste Rigsdagssamling. Men saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er dette, at hvis denne Lov ikke bliver vedtaget, eller hvis der ikke her i Aar bliver vedtaget noget paa dette Omraade, er Revisionsfristen for Loven af 1896 overskreden den 1ste April, og vi have saa i Virkeligheden ikke nogen Lov. Spørgsmaalet er saa, hvorledes Administrationen vil forholde sig, et Spørgsmaal, jeg ikke skal komme ind paa ved denne Lejlighed. Der er nemlig Tid nok til at faa en Lov lavet, om ikke en Lov af samme Indhold som den, her foreliggende. Der er ikke nogen Grund til, synes jeg, at gaa til Forsøget paa at lave en Lov af et Indhold som det, her foreliggende i de 5—6 Dage, hvori vi kunne arbejde; i Virkeligheden vil dette ikke kunne gøres ordentligt.

Det, man da i Stedet for burde gaa til, mener jeg, maa være at forlænge den Revisionsfrist, der staar i Loven af 1896. Det udtalte jeg mig ogsaa for paa et tidligere Tidspunkt af Rigsdagssamlingen. Derved opnaa vi nemlig, at Kommissionsbetænkningen kommer til at foreligge, naar vi skulle til en endelig Revision af Loven, og det har jo ikke liden Betydning, navnlig for os her i Folketinget. Det har sikkert ikke megen Betydning for den højtærede Minister, han har netop vist, at han brød sig fejl om Kommissionen. Han har stillet et Lønningsforslag op, og han har stillet et Takstforslag op uden at tage stort Hensyn til denne Kommission. Han har grebet ind paa to væsentlige Punkter i Kommissionens Arbejde, og allerede da den højtærede Minister kom med sit Lønningsforslag, bebrejdede jeg ham at han havde gjort det saaledes, at han derved kun kunde opnaa at vække Forventninger hos Funktionærerne om at faa Lønningsloven vedtaget, Forventninger, som sikkert ikke kunne opfyldes. Han har derved kun opnaaet at give Kommissionen et Mistillidsvotum, som jeg ikke synes, den havde fortjent, da den i Virkeligheden blev nedsat langt senere, end Forudsætningen var. Det har jeg imidlertid tidligere talt om, saa jeg skal ikke opholde mig herved i Dag.

Naar vi ændre Lovforslaget derhen, at vi forlænge Revisionsfristen, faa vi Tid næste Aar til at se, hvad Kommissionen foreslaar ogsaa om disse Sager. Det er jo en Kommission, som hele Rigsdagen har ønsket, idet Landstinget først har foreslaaet den nedsat, og Folketinget har senere tiltraadt Forslaget. Ved at vedtage denne Forlængelse faa vi Tid til at overveje Sagen, og saa kunne vi komme til en fornuftig Afgørelse, hvilket jeg tvivler om, at vi kunne komme til nu med de foreliggende Oplysninger og i den korte Tid, vi have dertil. Det er særlig nødvendigt at faa en Forlængelse af Revisionsfristen, fordi vi da ville have den bestaaende Lovordning under Fødderne i det kommende Finansaar. Jeg har ikke en saa ubegrænset Tillid til Ministeriet, at jeg kunde ønske, at vi koldblodigt lod det hele ligge og, naar vi kom til den 1ste April, ingen Lovordning havde. Jeg er ikke sikker paa, hvorledes Ministeriet saa vilde bære sig ad med hele dette Forhold. Vi kunde maaske faa indført en saadan Jerusalems Forstyrrelse i det hele, at, naar vi kom her igen og skulde forhandle denne Sag, kunde vi hverken hitte ud eller ind af den.

Nu kunde man maaske sige: Ja men er der da Udsigt til at faa en saadan Forlængelse af Revisionsfristen? Om den Ting vil jeg sige: Ja, det tror jeg. Jeg gad dog virkelig nok se, om en af Rigsdagens Afdelinger skulde sætte sig imod at faa Revisionsfristen forlænget, naar begge Rigsdagens Afdelinger i sin Tid vare enige om at føre hele dette store Omraade ind under Lovgivningsmagts Afgørelse. Jeg gad dog nok se, om de saa ikke nu vilde opretholde den Tilstand, man da var enig om. Jeg tror det, og det vil jeg blive ved at tro, indtil jeg ser det modsatte. Jeg mener, at der er Udsigt til, at Rigsdagen vil enes om at forlænge Revisionsfristen, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister vil slutte sig dertil. Naar det viser sig, at Rigsdagen kan enes om det, kan jeg ikke tro, at den højtærede Minister kunde have nogen som helst Interesse af at sætte sig imod det. Tværtimod, den højtærede Minister vilde være meget daarligt stillet, hvis han ikke fik Revisionsfristen forlænget og den 1ste April stod saaledes, at han i Virkeligheden ikke havde fast Bund under Fødderne. Han vilde derved ikke alene udsætte sig for Kritik fra Rigsdagens Side, det regner den højtærede Minister ikke saa stort, det har han fortalt os, men han vilde ogsaa udsætte sig for Kritik fra hele Befolkningens Side. Han